

Júlia

Világszerte Nr. 1

Annie West
Élj a mának!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaroló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Annie West, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A JÚLIA 662. eredeti címe: *A Vow to Secure His Legacy*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Scheer Katalin

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 662. számában, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-473-8

• *Kép:* Harlequin Books S.A. és Thinkstock

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

ELŐHANG

– Imogen! Micsoda kellemes meglepetés! – mosolyodott el a fiatal recepciós nő a pult mögött. – Nem gondoltam volna, hogy még viszontlátjuk egymást.

Elakadt a szava, és a mosoly lehervadt az arcáról.

– Nagyon megrázott az édesanyja halála. Őszinte részvétem.

Négy hónap telt el az anyja halála óta, de a recepciós nő szavai mintha egy soha nem gyógyuló sebet szakítottak volna fel benne.

– Köszönöm, Krissy.

A magánklinika munkatársai mindvégig hihetetlen kedvességgel vették körül mindkettőjüket. Most mégis gyomorszorítóbban tört rá a gyász, mint valaha. Nem volt könnyű rávennie magát, hogy idejőjön. Ökölbe kellett szorítania a kezét, hogy leplezze a remegését.

Végignézett a jól ismert helyiségen. A nyugalmat árasztó, tengerzöld bútorokon, az élénk színekben pompázó őszirózsacsokron a pulton, a magazinokba temetkező pácienseken. Tökéletesen átérezte vészjósló nyugalmukat. A kétségbeesett próbálkozást, hogy úgy tegyenek, mintha minden rendben volna. Valamennyien abban reménykednek, hogy az orvos jó hírekkel szolgál majd, holott tudják, hogy a professzor éppen arról híres, hogy csak a legnehezebb esetekkel foglalkozik.

Imogen megborzongott, a torka is összeszorult a jeges rémülettől.

– Mi szél hozta ismét hozzánk? – érdeklődött Krissy kedvesen. – Vallja be, hogy nem bírta tovább nélkülünk.

– Krissy! Hagyd abba! – lépett a szobába Ruby, Krissy idősebb kolléganője.

Az arca derűs nyugalmat sugárzott, de a tekintete arról árulkodott, hogy tisztában van Imogen helyzetével.

– Miss Holgate-nek időpontja van a doktor úrnál.

Krissy kezéből kiesett a lyukasztó a döbbenettől.

– Kérem, foglaljon helyet, Miss Holgate – fordult a lányhoz Ruby. – A doktor úr egy kicsit késik, a reggeli operáció valamivel tovább tartott, mint tervezte. De nemsokára itt lesz, hogy megvizsgálja önt.

– Köszönöm – préselte ki magából Imogen.

Nem mert Krissyre nézni. Túlságosan félt, hogy ugyanazt a rémületet olvasná ki a tekintetéből, mint ami a saját szeméből árad, amikor tükörbe néz.

Hetekig áltatta magát azzal, hogy csak képzelődik, és a tünetek hamarosan úgy eltűnnek, mintha soha nem is lettek volna. Egészen addig, míg a háziorvosa nem titkolt aggodalommal a hangjában azt javasolta, hogy csináltassanak meg néhány tesztet. Amikor pedig megérkeztek az eredmények, ugyanahhoz a specialistához utalta be, aki az anyját is kezelte, pontosan ezekkel a tünetekkel.

Nem volt kegyelem. Hiába reménykedett, hogy a leletei negatívak lesznek, most mégis itt ült, ugyanabban a váróteremben, ahová nemrég még az anyját kísérte el. Leült egy szabad helyre az ablak mellett, és kibámult a ragyogó sydney-i napsütésbe.

Túlságosan büszke volt ahhoz, hogy kimutassa a félelmét. Inkább ő is látszatnyugalmat erőltetett magára, és lapozgatni kezdett egy magazint. De a képek és a szavak elmosódtak a szeme előtt. Nem tudott másra gondolni, mint hogy az egész világ összeesküdött ellene. Nincs semmi esélye.

Egy évvel ezelőtt még azt hitte, minden a legnagyobb rendben van. Aztán hirtelen felborult az egész élete. Huszonöt éves korában, egy év leforgása alatt elveszítette az ikertestvérét és az édesanyját. Mintha a sors – akárcsak gyerekkorában – mindenáron be akarná bizonyítani neki, hogy semmiben sem lehet biztos.

Még nincs kilenc hónapja, hogy a kicsattanóan életvidám Isabelle meghalt. A testvére, akinek a haja szála sem görbült siklóernyőzés vagy vadvízi evezés közben, aki gond nélkül bejárta egész

Afrikát egy hátizsákkal, végül egy szürke hétköznapon vesztette az életét, amikor munkába menet elütötte egy autó valamelyik párizsi utcán.

Imogen a könnyeivel küszködött. Isabelle folyton a szemére vetette, hogy nem mer kockáztatni, és ezzel elzárkózik az élet megannyi lehetőségétől. Ő bezzeg mindig az álmait követte. Gondolt egyet, és Párizsba költözött, ahol a tehetségének és szerencsésének köszönhetően állást kapott egy híres divattervező irodájában. Az ikertestvére mindent elért, amire vágyott, majd egyetlen borzalmas pillanat leforgása alatt mindent elveszített.

Nem sokkal később az anyjuknál agydaganatot diagnosztizáltak. Előrehaladott, operálhatatlan fázisban.

Imogen automatikusan lapozgatni kezdte a magazint, de közben egészen máson járt az esze. Amikor megérkezett a hír Párizsból, hogy Isabelle meghalt, az első reakciója a tagadás volt. Biztos volt benne, hogy tévedés történt, a testvérel egyszerűen nem történhetett ilyen szörnyőség. Hetek teltek el, mire képes volt elfogadni a tényeket. Akárcsak az anyjával kapcsolatban. Hiába gyötörték egyre hevesebb fejfájások az asszonyt, hiába rosszabbodott a látása, hiába sötétült el egyre inkább az orvosok arca, Imogen rendületlenül meg volt győződve róla, hogy az anyja meg fog gyógyulni. Egyszerűen nem fért bele a világképébe egy gyógyíthatatlan agydaganat. Elhitette magával, hogy minden bizonnyal téves diagnózisról van szó – egészen addig, míg be nem következett a szörnyőség. Imogen elvesztette azt a két embert, akiknek a szeretetében sosem kételkedett. Teljesen egyedül maradt a világban.

Az elmúlt kilenc hónap megtanította arra, hogy bármi megtörténhet. Amiről azt hitte, hogy lehetetlen, nagyon is lehetségesnek bizonyult.

Most pedig ő is súlyos beteg. Nem áltathatta magát tovább azzal, hogy csupán a gyász miatt érzi rosszul magát. Végigkísérte az anyját a betegség különböző stációin, látta, hogyan romlott fokról fokra az állapota. Ismerte az összes tünetet, tudta, mi vár rá. Csak azt nem tudta, mennyi ideje van hátra. Hét hónap? Kilenc? Vagy a fiataloknál még agresszívebb a rák lefolyása?

Vajon ez a sorsom? – nézett szét a váróteremben. Hogy törzsvendég legyen ezen a klinikán, míg az orvosok azt nem mondják, hogy már semmit sem tehetnek értem?

Isabelle szavai csengtek a fülében.

– Ki kell merészkedned az aranykalitkádból, Imogen, hogy megtapasztald az életet. Találj ki valami újat! Merj kockáztatni! Az életet azért kapjuk, hogy kezdjünk vele valamit.

Vajon mennyi esélye maradt arra, hogy megfogadja a testvére tanácsát?

Az egész eddigi élete arról szólt, hogy minden lépést alaposan megtervezett, semmit sem bízott a véletlenre. Hogy mire vágyott? Elvégezni az egyetemet, karriert építeni, saját lakást szerezni, és találni egy megbízható partnert, aki – ellentétben az apjával – soha nem hagyja cserben. Akivel együtt megnézhetnék mindazt, amiért Isabelle annyira rajongott: az északi fényt, Velencét, Párizst.

Imogen lehajtotta fejét, hogy elrejtse a könnyeit. Az ölében heverő magazin egy dupla oldalas panorámaképnél nyílt ki. Párizs a lemenő nap fényébe burkolózva. Elszorult a torka, furcsa izgalom ragadta magával. A fénykép éppen olyan lenyűgözőnek mutatta a várost, mint amilyennek Isabelle lelkesült beszámolóiból ismerte. Most is mardosta a bűntudat, ha arra gondolt, hogy képes volt visszautasítani az ikertestvére meghívását, mondván, hogy spórolnia kell a lakásrészletre.

Imogen nem tudott hirtelen döntéseket hozni. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy otthagyjon csapat-papot, csak hogy néhány napig jól érezze magát Párizsban.

És mire mentem ezzel a hozzáállással? – ostromozta magát. Mihez kezdek az összegyűjtött pénzzel? Veszek magamnak egy csinos koporsót?

Imogen a Szajna aranyló csillogását nézte, majd tekintete a fényben úszó Eiffel-toronyra vándorolt.

– Egyszerűen imádnád, Ginny. Annyira gyönyörű az éjszakai megvilágításban, annyira... Párizs! – visszhangzottak a fülében Isabelle szavai.

Az eddigi élete másról sem szólt, csak a kiszámíthatóságról, a munkáról, a megfelelésről. Megtagadta magától a kalandot, mert úgy gondolta, nem engedheti meg magának. Majd később,

gondolta mindig. De nem volt többé később. Elűnt a jövő, nem volt más, csak a most.

Imogen nem volt tudatában annak, hogy feláll, és kisétál a váróteremből. Már odakint járt, a szikrázó napsütésben, amikor halványan érzékelte, hogy valaki a nevét kiáltja. Nem fordult vissza, ment tovább. Nem akarja várótermekben és kórházi ágyakban tölteni azt a kevés időt, ami még hátravan. Kivételesen nem az eszére fog hallgatni, és sutba vágja az óvatosságot. Élni akar, amíg még lehet.

1. FEJEZET

– *Ma chérie*, remélem, ott leszel a kastélyban, amikor megyünk. Sokkal könnyebb jó reklámfotókat készíteni, ha a tulajdonos is jelen van.

A sajtószóvivő hölgy csábos hangja túlharsogta a szálloda báltermének zsongását. A tekintete is azt sugallta, hogy szívesen venné, ha Thierry közeledne hozzá. Szép nő volt, intelligens, képzett, és nem rejtette véka alá a vonzalmát. Ha csak tehette, karcsú testével Thierryhez simult, és érzékeny meresztgette rá a szemét. Thierry azonban egyáltalán nem érzett készletét arra, hogy válaszoljon a kihívásra. Semmiféle izgalmat nem keltett benne a gondolat, hogy esetleg randizhatna a nővel.

Ami azt illeti, az effajta izgalom már négy éve kiveszett az életéből, és fogalma sem volt, visszatér-e valaha. Elöntötte a keserűség. Az élete alapvetően a kötelességteljesítésről szólt. Tárgyalásról tárgyalásra járt, és arra kényszerítette magát, hogy jelentéktelen kérdéseken törje a fejét. Csakhogy éppen ezeken a jelentéktelen apróságokon múlt, hogy sikerül-e megmentenie a csődbe jutott családi vállalkozást.

– Nem is tudom. Még van néhány fontos elintéznivalóm Párizsban – mondta a nőnek.

Nemsokára szabad lesz. Még néhány hónap, és átadhatja a céget az unokatestvérének, Henrinak, és persze néhány gondosan megválogatott menedzsernek, akik eligazítják Henrit az üzlet útvesztőiben.

– Remélem, végül meggondolod magad, Thierry – hajolt hozzá közelebb a nő. – Annyira... kellemes lenne.

– Rendben, még gondolkodom rajta. Nagyon csábító ajánlat.

De sajnos nem elég csábító ahhoz, hogy itthagya érte Párizst, és lemondja a soron következő találkozókat, amelyek egyre közelebb vihetik a céljához: ahhoz, hogy végre megszabaduljon a kötelezettségeitől. Ez utóbbi lehetőség összehasonlíthatatlanul csábítóbb volt, mint ágyba bújni ezzel a csinos kis szőke nővel.

Te jó ég! – gondolta a férfi döbbenetben. Mi lett belőlem? Karót nyelt üzletember, akinek a munka fontosabb, mint az élvezet!

Csakhogy a döntésében semmilyen szerepet nem játszott az élvezet. Éppen ez volt benne az ijesztő. Harmincnégy éves volt, élete teljében lévő fiatalember. Örömet lelte a szexben, és a nőknél elért sikerei azt mutatták, hogy nem teljesen tehetségtelen az ágyban. Mégsem érzett semmit, ha arra gondolt, hogy ez a feltűnően csinos nő szívesen ágyba bújna vele.

Amikor átvette a családi vállalkozás irányítását, nem sejtette, hogy a munka tönkre fogja tenni, hogy el fogja szívni az életerejét. Olyan volt, mintha...

Valami megakasztotta a gondolatmenetét. A pillantása megakadt egy lányon, aki a terem másik végében állt. A sajtós nő mondott valamit, amit Thierry nem értett, de mivel a nő lábujjhegyre állt, hogy arcon csókolja, arra következtetett, hogy menni készül. Viszonozta a csókot, de közben le sem vette a szemét arról a távoli lányról, akinek a pusztá látványától hevesebben vert a szíve.

Átvágott a tömegen, hogy közelebb kerüljön hozzá. A vállpánt nélküli, elegáns ruha kiemelte a lány csodás vállát, telt keblét és karcsú derekát. Thierry nagyot nyelt. Nagyon rég nem volt része ilyesmiben. Úgy látszik, mégsem veszítette el teljesen a libidóját. Ahelyett hogy kiélvezte volna a már-már elfeledett érzést, továbbra is megszállottan bámulta a lányt. Magába akarta szívni a látványt.

Hirtelen megtorpant. Mi vonzza ilyen ellenállhatatlan erővel ehhez az ismeretlen nőhöz, aki fehér-skarlátpiros ruhát és hosszú szárú kesztyűt visel, mintha egy száz évvel ezelőtti fényképről pottyant volna ide?

A lány kissé zavart mozdulattal a nyakához emelte a kezét, amitől Thierrynek összeszorult a torka. Sosem hitte volna, hogy egy kesztyű ilyen erotikus hatással lehet rá. Milyen bódító érzés

lenne lehúzni a lány ujjairól!

Vajon miért ideges? Zavarban van? Ha ennyire szégyenlős, miért visel ilyen feltűnő, sőt kihívó ruhát?

Thierry nem tudott betelni a látvánnyal: a fényes, sötét hajkoronával, a telt, piros ajkakkal, a kecses orral, a szív alakú arccal. Szinte fájt, hogy nem érintheti meg most azonnal.

Úgy látszik, mégsem tűnt el végleg a régi, szenvedélyes Thierry Girard.

– Tényleg nem probléma?

Saskia hangjában jó adag székszis csengett.

– Persze hogy nem – mosolygott megnyugtatóan Imogen. – Épp eleget tettél értem az elmúlt napokban, most már egyedül is boldogulok. Pezsgőt iszom, megismerek néhány érdekes embert, és remekül fogok szórakozni.

Ha elég sokszor ismételteti, előbb-utóbb talán ő maga is elhiszi, hogy így lesz. Egyelőre azonban rettenetesen feszélyezte az elegáns közeg.

– Menj csak! – biztatta a lányt, és állával a divattervező felé bökött, akire Saskia az imént hívta fel a figyelmét. – Hozd ki a legtöbbet a helyzetből!

– Fél óra, és visszajövök hozzád.

Imogent lenyűgözte Saskia kedvessége. Ő volt a testvére legjobb barátnője. Az elmúlt napokban nemcsak azt mutatta meg neki, hol lakott és hol dolgozott Isabelle, hanem rengeteg vidám történetet mesélt a közös kalandjaikról, amivel még azt is elérte, hogy Imogen hónapok óta először képes legyen jóízűen nevetni.

Saskia azokat a ruhákat is megmutatta neki, amelyeket a testvére készített a saját kezével. Feltűnő darabok voltak, Imogennek sosem jutott volna eszébe ilyesmit hordani, de most úgy érezte, Isabelle kedvéért meg kell tennie. Önkéntelenül is végigsimított a lélegzetelállító estélyin.

– Menj már! – noszogatta a lányt. – Vegyülj el a tömegben, ne is kerülj a szemem elé ma este! Szeretnék zavartalanul szórakozni.

– Isabelle-től tudom, hogy nem rajongsz az ilyen eseményekért. De ezek szerint úgy döntöttél, hogy változtatsz a szokásaidon. Hát jó. De ha szükséged van rám, itt leszek a közelben.

Imogen nagyon igyekezett, hogy ne fagyjon le a mosoly az arcáról, amikor magára maradt. El nem tudta képzelni, mihez kezd ennyi gyönyörű, elegáns idegen között, magányosan.

Micsoda butaság! – gondolta hirtelen. Ez a hely nem a magányról szól. Amikor az ember rájön, hogy hamarosan meg fog halni, és tisztában van vele, hogy nincs egyetlen ember sem a világon, aki őszintén meggyászolná – na, az a magány!

De nem akart elmerülni az önsajnálatban. Azért indult útnak, hogy kiélvezze az elkövetkező hat hét minden egyes percét. Párizst, Velencét, Londont, Reykjavíkot. Aztán majd hazamegy, és szembenéz az elkerülhetetlennel.

Akkora lendülettel perdült meg a sarkán, hogy a szoknyája csak úgy örvénylett körülötte. Nem fogja magát rosszul érezni, csak mert az összes többi nő kis fekete koktélsruhában parádézik! Isabelle ruhája túl szép ahhoz, hogy a szekrényben porosodjon.

– *Puis-je vous offrir du champagne?*

A férfi bársonyos baritonjától előntötte a forróság. Furcsa érzés kerítette hatalmába, egyszerre váratlan és ismerős.

Hogy lehet, hogy eddig nem vette észre ezt a férfit? Pedig szinte kiragyogott a tömegből, nem is csak a testalkata miatt, hanem mert olyan erős volt a kisugárzása. Imogen megborzongott. Mintha az ismeretlen erőtere hatott volna rá.

Amikor belenézett a sötét, vesébe látó szemekbe, felgyorsult a szívverése. A férfi napbarnított bőre arra engedett következtetni, hogy több időt tölt a szabadban, mint az efféle elegáns partikon. Ennek némileg ellentmondott, hogy tökéletesen fesztelenül mozgott ebben az Imogen számára idegen közegben, a szmokingos férfiak és koktélsruhás hölgyek társaságában. Finoman összekuszált haja, elszántságot sugárzó álla, határozottan kirajzolódó arccsontja mesebeli hercegre emlékeztette a lányt.